

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. N. kwotę 7205 złotych tytułem dalszego odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami;

- a. od kwoty 2105 złotych od dnia 22 lipca 2013 roku do dnia zapłaty;
- b. od kwoty 5100 złotych od dnia 24 października 2012 roku do dnia zapłaty

oraz kwotę 345,25 złotych zwrotu kosztów postępowania, oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku w części oddalającej powództwo wywiódł powód, podnosząc następujące zarzuty:

- naruszenia art. 232 kpc w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu budowy i eksploatacji pojazdów samochodowych, w sytuacji gdy zeznania świadka K. C., specjalisty z długoletnim doświadczeniem w zakresie wyceny kosztów naprawy samochodów wykazały jednoznacznie braki w wiedzy i umiejętnościach biegłego A. K., w zakresie ustalenia kosztów naprawy powypadkowej pojazdu przy uwzględnieniu optymalizacji części na dzień szkody a nie zaś na dzień wykonywania opinii przez biegłego co zostało uwypuklone w piśmie procesowym pełnomocnika powoda z dnia 23.01.2015 r. oraz podczas przesłuchania biegłego w dniu 7.04.2015 r. co skutkowało niewłaściwym wyliczeniem wysokości szkody, a tym samym wobec niewiedzy biegłego jak dokonać wyliczenia szkody na dzień szkody uzasadniało dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z odpowiednią wiedzą i kwalifikacjami niezbędnymi na potrzeby niniejszego postępowania;

- naruszenia art. 233 § 1 kpc poprzez jego niezastosowanie i nierozważenie wszechstronne zebranego materiału dowodowego, i oparcie rozstrzygnięcia w całości o treść wniosków opinii biegłego inż. A. K., w sytuacji gdy opinia ta jest niepełna i nierzetelna, na co wskazywały zeznania świadka K. C. opiniującego będącego w (...) związku (...).

Mając na uwadze powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości i skorygowanie rozstrzygnięcia o kosztach procesu stosownie do ostatecznego wyniku sprawy, a także zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa adwokackiego za instancję odwoławczą.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

Przechodząc do oceny poszczególnych zarzutów apelacji w pierwszej kolejności należy wskazać, iż całkowicie chybiony jest zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. Zachodzi potrzeba wyjaśnienia, że wskazany przepis jest adresowany do stron postępowania, gdyż określa ich obowiązki w zakresie wykazywania faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepisu tego Sąd Rejonowy nie mógł zatem naruszyć w sposób i w formie zarzucanej przez skarżącego.

Niezasadny jest także zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., w ramach którego skarżący kwestionuje dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, w tym zwłaszcza wnioski płynące z opinii biegłego sądowego z zakresu budowy i eksploatacji pojazdów samochodowych. Powód opierając się na zeznaniach świadka K. C. wywodzi,

że biegły nieprawidłowo nie wziął pod uwagę cen części zamiennych z daty szkody, a jedynie ceny na datę sporządzenia opinii.

Ze stanowiskiem tym nie można się zgodzić. Zgodnie z art. 363 § 2 k.c. zasadą w przypadku naprawienia szkody w pieniądzu jest ustalenie odszkodowania według cen z daty jego ustalenia, a powód nie wykazał istnienia szczególnych okoliczności uzasadniających przyjęcie cen części zamiennych pojazdu z daty zaistnienia szkody. Powyższe oznacza, że nie jest dopuszczalne przyjęcie jako adekwatnej do szkody powoda wartości części zamiennych z 2012 roku skoro odszkodowanie przyznawane jest w 2016 roku i ma stanowić ekwiwalent szkody. Zasadą w procesach o odszkodowanie jest ustalanie odszkodowania wedle cen na datę orzekania, zatem również czas trwania postępowania sądowego nie jest szczególną okolicznością uzasadniającą przyjęcie za podstawę ustalenia wysokości odszkodowania cen z innej wcześniejszej daty. W myśl art. 316 § 1 k.p.c. sąd wydaje wyrok, biorąc pod uwagę stan rzeczy istniejący w dacie orzekania.

Nie budzi także zastrzeżeń przyjęcie przez biegłego jako punktu wyjścia przy ocenie wysokości odszkodowania cen nowych części zamiennych sygnowanych logo producenta. Biegły przekonywująco wyjaśnił, iż brak jest w ofercie rynkowej części alternatywnych dla modelu samochodu należącego do powoda. Prawidłowość dokonanej przez biegłego wyceny znajduje także potwierdzenie w dominującym kierunku w orzecznictwie, zgodnie z którym poszkodowanemu przysługuje pełne prawo do odszkodowania ustalonego według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu, niezależnie od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i tego, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne, a więc najogólniej je określając części zamienne nie będące częściami oryginalnymi. Dzięki naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan samochodu jest pod względem technicznym, użytkowym, trwałości i estetyki najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji, co odpowiada zasadzie pełnego odszkodowania.

Nie budzi przy tym żadnych zastrzeżeń konkluzja Sądu Rejonowego, że złożona opinia biegłego sądowego jest rzetelna, jasna, a przedstawione w niej wnioski należycie umotywowane. Jako taka opinia była w pełni przydatna dla celów dowodowych i poczynienia ustaleń w sprawie. Sporządzona opinia została wykonana zgodnie z określonej tezą dowodową, w oparciu o wnikliwą analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego. Godzi się przy tym zauważyć, że opinia biegłego podlega ocenie nie tylko według zasad logiki, prawidłowości podstaw teoretycznych opinii i sposobu motywowania, ale także z uwzględnieniem stopnia stanowczości wyrażonych w niej sądów. Także zdaniem Sądu Okręgowego należało więc przyjąć, że opinia biegłego A. K. była jednoznaczna i ostateczna co do kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu.

Oceny tej w niczym nie zmienia treść zeznań świadka K. C., który krytycznie odniósł się kosztorysu sporządzonego przez biegłego sądowego, akcentując jednocześnie potrzebę optymalizacji części na dzień powstania szkody i z uwzględnieniem cen zamienników części oryginalnych. Ustosunkowując się do tej kwestii podkreślić należy, iż ustalenie kosztów naprawy pojazdu należącego do powoda wymagało wiadomości specjalnych i nie może opierać się jedynie na twierdzeniu świadka. Nie jest bowiem rolą świadka, który nie pełni roli procesowej biegłego powołanego przez Sąd w konkretnej sprawie, ocena kosztów naprawy pojazdu zgodnie ze wskazaniami i stanem wiedzy technicznej. Opinia wyrażona przez świadka nie mogła zatem stanowić samodzielnej podstawy rozstrzygnięcia wbrew treści opinii powołanego w sprawie biegłego sądowego, do którego wyłącznej kompetencji zastrzeżona jest ocena uzasadnionych kosztów usunięcia uszkodzeń w samochodzie skarżącego. Odmienne zeznania świadka w zakresie metodologii sporządzania kosztorysu naprawy nie mogły w sprawie doprowadzić do podważenia oceny przedstawionej przez biegłego sądowego.

Nie można podzielić zarzutu naruszenia art. 278 k.p.c. Sąd I instancji prawidłowo bowiem oddalił wniosek skarżącego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu budowy i eksploatacji pojazdów na okoliczność ustalenia wyceny kosztów naprawy powypadkowej pojazdu z uwzględnieniem części nowych bez logo oryginalnego producenta według cen na dzień szkody. Dla uzasadnienia powyższego stwierdzenia należy wyjaśnić, iż okoliczności dotyczące wyceny kosztów naprawy powypadkowej pojazdu zostały już dostatecznie wyjaśnione na dotychczasowym etapie postępowania i znajdują oparcie w materiale dowodowym wynikającym z opinii biegłego sądowego A. K.. Trzeba

w tym miejscu podkreślić, iż Sąd nie jest wszakże obowiązany do uwzględnienia kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy. W szczególności potrzeby powołania innego biegłego nie może uzasadniać przekonanie strony o konieczności zastosowania innej metodologii wyceny. Wielokrotnie Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (zob. m.in. wyrok z dnia 8 grudnia 2000 r., II UKN 134/00 - OSNP 2002, Nr 15, poz. 369). Odmienne stanowisko oznaczałoby przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszystkich możliwych opinii biegłych, aby upewnić się, czy niektórzy z nich nie byli tego samego zdania, co strona. Sąd Okręgowy uznał za prawidłową ocenę Sądu Rejonowego, że opinia biegłego A. K. stanowi źródło wiadomości specjalnych wystarczające do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy niniejszej. Okoliczności sprawy nie uzasadniały zatem dopuszczania dowodów z opinii kolejnych biegłych.

Z tych samych względów brak było podstaw do uwzględnienia przez Sąd II instancji ponowionego w apelacji pozwanej wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego na te same okoliczności.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł z mocy art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 2 pkt 4 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U.2015.1804). Na koszty te złożyła się kwota 1200 złotych kosztów zastępstwa procesowego.